

231435

PREDICI MARIANE

COMPUSE DE

P. LEON I. MANU

IEROMONAH PREOT-MISIONAR IN AMERICA

231435

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BIBL. UNIV. CLUJ

1981 v. 7. VI. 1928

EXEMPLAR LEGAL

Nr. 1455—1928

NIHIL OBSTAT

IMPRIMATUR

Gherla din ședința consistorială ținută la 17 Martie 1928.

Dr. GEORGE VIDICAN
canonic-cenzor diecezan

231435

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Preacuratei Fecioare Maria,

celeia fără de prihană zămislite,

închin această lucrare.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cătră cititori.

Prezint Veneratului Cler 7 predici despre Preacurata Fecioară Maria. Cele șase dela început sunt niște cuvântări pe cari le-am ținut în primăvara anului 1927 în biserica catedrală română unită din Lugoj, la „Paraclisul“ ce se ținea în fiecare Vineri seara a postului mare. Cuvântările tindeau să fie potrivite timpurilor de atunci. Nu și-au pierdut însă caracterul de actualitate. Sunt potrivite și pentru zilele noastre. Cuvântările sunt lucrări originale. Se prea poate însă, că pregătindu-mă pe vremuri pentru misiuni sfinte după autori streini, mi-s'au imprimat în minte și eventual am reprodus unele părți întocmai. In cazul acesta, fără ca să fi intenționat, am plagiat, pentrucă, fiind vorba de un manuscris mai vechiu, nu am putut controla, dacă de fapt sunt și părți, a căror originalitate e discutabilă.

De-ar da bunul Dumnezeu, ca prin publicarea acestor cuvântări să fi contribuit și eu, fie cât de puțin, la aprinderea inimelor creștine de dragoste față de Preacurata Fecioară.

Autorul.

Aurora, III. la 23. Februarie 1928.

Preacurata Fecioară a fost zămislită fără de prihană.

„Toată frumoasă ești iubita mea și
întinăciune nu este întru tine“
(Cânt. cânt. 4, 7.).

De când Mântuitorul lumii pe muntele Golgota s'a adus pe sine jertfă pentru răscumpărarea neamului omenesc ; de când din milostivirea lui Isus cel răstignit pe cruce am dobândit în Preacurata Fecioară pe mama noastră a tuturor, de atunci toți adevărații creștini : preoții și poporul, bărbați și femei, tineri și bătrâni . . . toți cei scâlțați în razele calde și luminoase ale dreptei credințe se întrec întru a cinști pe Preacurata Fecioară. Dacă cine-va ne-ar întreba pe noi, cari acum în lăcașul cel sfânt al Domnului cu smerenie ne-am plecat genunchiul înaintea slăvitului chip al Preacuratei, cari ne-am înveselit inima și ne-am înviorat sufletul în dulci și armonioase cântări, zic : dacă ne-ar întreba, că pentru-ce ne-am adunat aci, ce am răspunde ? Abunăsămă cu toții pe un gând fiind, cu o gură și cu o inimă am răspunde, că : ne-am adunat ca să dăm cinstea ce credem că se cuvine și cu care credem că datori suntem Preacuratei Fecioare.

Iar dacă cine-va dintre voi, m'ar întreba, că pentru-ce trebuie să cinștim pe Preacurata Fecioară, ce să-i răspund ? Eu nu am cuvinte, pentruca să dau răspuns nimerit la o astfel de întrebare. Luați însă la mână sfintele scripturi și vedeți ce spuneau cu veacuri înainte de venirea ei în lume despre ea și veți vedea singuri, că pentru-ce prinde cultul Preacuratei rădăcini așa adânci în inimile creștine, veți vedea, pentru-ce se simțesc creș-

tinii îndemnați a cinsti pe Preacurata. Ea este mireasa, a căreia frumseță și curățenie răpește inima mirelui din Cântarea cântărilor, care, încântat de nemaipomenita ei frumseță, îi zice: „toată frumoasă ești iubită mea și în-tinăciune nu este întru tine.“ Ea este Fecioara, despre care însuș Domnul, prin rostul prorocului său Isaia, spunea, că va lua în pânțece și va naște fiu și se va chema numele lui Emanuil (7, 13), ceea ce se tâlcuește „cu noi Dumnezeu.“ Ea este Fecioara, la care îngerul Domnului mergând, ca să-i spună, că în sânul ei se va naște Mântuitorul lumii, o îndeamnă să se bucure și să se veselească, de vreme ce e „plină de dar,“ cum se cuvine să fie mama lui Dumnezeu. Ea este împărăteasa pe care prorocul-împărat David a văzut-o de-a dreapta Împăratului mărire stând „în haină aurită îmbrăcată, împodobită“ (Ps. 44, 11.). Ea este făptura, la care privind împărătesele din Cântarea cântărilor, cuprinse de coplășitoare mirare, se întrebă zicând: „cine este aceasta, care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, aleasă ca soarele, îngrozitoare ca oștile rânduite de războiu?“ (6, 9). Ea este, în sfârșit, despre care biserica mărturisește, că e „mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât Serafimii“, pentru bogăția darurilor în cari a fost împărtășită din partea bunului Dumnezeu.

Prin urmare noi cinstim pe Preacurata Fecioară pentru darurile, în cari a fost împărtășită din partea lui Dumnezeu.

Dupăce între aceste daruri, locul de frunte îl ține darul acela deosebit, în puterea căruia ea a fost scutită de orice păcat, chiar și de păcatul strămoșesc și încă dela cea dintâiu clipă a zămislirei sale, prin ce ea a fost ridicată mai pre sus de toate făpturile, cu vorbirea despre zămislirea ei fără prihană încep șirul cuvântărilor, ce le voiu ținea la „Paraclisul“, din fiecare Vineri a acestui post.

*

Ca să putem pricepe, atâta cât suntem în stare să pricepem cu mintea noastră mărginită, cât de mare dar

a fost pentru Preacurata Fecioară acela, în puterea căruia ea a fost zămislită fără de prihană, trebuie să știm mai întâiu, ce trebuie să înțelegem sub păcatul strămoșesc, de care Preacurata a fost cu totul scutită. O știm cu toții, că la început, când atotputernicia dumnezeiască dintru neființă la ființă a adus pe omul cel dintâi, pe Adam, l-a făcut după a Domnului chip și asemănare. În sufletul omului a așezat darul cel sfințitor, care pe om l a făcut sfânt și drept, îmbrăcatu-l'a însă și în podoabă și frumseță trupească. Uitați-vă numai cu ochiul credinței la omul cel dintâiu. Sufletul lui se scaldă în razele orbitoare ale sfințeniei, mintea lui este luminată îndeajuns pentru a ajunge la cunoașterea adevărului, voința lui e destul de puternică întru nizuința spre ceea-ce-i bine; trupul lui e îmbrăcat întru negrăită frumseță, e scutit de orice chin și suferințe, iar moartea asupra lui stăpânire nu are. După vrerea bunului Dumnezeu scopul omului, în felicul acesta împodobit, este: ca din fericirea pământească trecătoare, fără a gusta moartea, să treacă la nesfârșită fericire cerească. Pentru ca să ajungă la aceasta fericire, nici nu se cere dela el mare lucru. Dumnezeu dă lui Adam o singură poruncă: să nu mănânce din pomul științei binelui și a răului. Dacă ține porunca asta, fericirea cea cerească îl așteaptă; iar dacă o calcă, după cuvântul Domnului, cu moarte va muri.

Și ce gândiți, rămâne el credincios întru ascultarea lui Dumnezeu? Nu. El calcă porunca dumnezeiască, mănâncă din pomul oprit, păcătuște. Uitați-vă acuma și vedeți, ce se întâmplă cu bietul om căzut în păcat. Darul cel sfințitor îl pierde; din sfânt și drept ce era se face păcătos; încetează a mai fi după a lui Dumnezeu chip și asemănare, îmbrăcând asemănarea cu diavolul; nu mai e fiul lui Dumnezeu, ci robul lui Lucifer, mai marele puterilor întunerecului; nu mai e moșteanul împărăției ceriurilor, ci nefericitul, asupra căruia s'a rostit judecata de osândă; în sfârșit, desbrăcat de orice frumseță, podoabă și sănătate trupească, e învăluit întru nesuferită uriciune, devenind prada slăbiciunilor și boa-

lelor de tot soiul. Abia a păcătuit bietul Adam, gura Domnului se deschide, ca să rostească asupra lui nu părințească binecuvântare, ci aspră judecată și înfiorător blăstăm, zicându-i: „pentru că ai ascultat glasul femeii tale și ai mâncat din pomul, din care ți-am poruncit ție să nu mânânci... blăstămat să fie pământul întru lucrurile tale“ (Fac. 3, 17.). Ce e mai mult! Acest blăstăm n'a sunat numai lui Adam, ci neamului omenesc întreg: tuturor oamenilor, cari după legea firii își trag obârșia dela Adam, așa că fiecare om, de când începe a trăi în pântecul mamei sale, poartă în sufletul său pecetul păcatului pe care l-a făcut Adam, întru carele, după cuvântul Apostolului, noi toți am păcătuit. Deci cu tot dreptul trebuie să suspine fiecare om și împreună cu procerul-împărat David să ofteze zicând: „iată întru fărădelegi m'am zămislit și întru păcate m'a născut maica mea,“ căci în urmarea acestui păcat noi chiar din clipa zămislirii noastre în ochii lui Dumnezeu suntem plini de uriciune și vrednici de ură, fiii mâniei și robii diavolului. Iată ce-i păcatul strămoșesc.

De păcatul strămoșesc prin un deosebit dar a lui Dumnezeu, o singură faptură a fost scutită: Preacurata Fecioară Maria. Ea sub stăpânirea diavolului n'a fost nici odată, nici barămi pe o clipă. Ei puterile întunecate ale iadului nu i-au putut strica nimic. De ea diavolul, neîmpăcatul dușman al neamului omenesc, nu s'a putut apropia nicicând: Se cădea, a trebuit chiar să fie cu totul scutită de păcat, chiar și de păcatul strămoșesc, căci doară ea avea să fie Mama lui Dumnezeu. Cum ar și putea să-și închipue omul cu mintea întregă, că Spiritul sfânt formează trupul preasfânt și preacurat al Mântuitorului din sânziurile unei ființe, care, fie și numai pe o clipă, a fost sub stăpânirea diavolului? Dacă n'ar fi fost ea scutită de orice păcat, îngerul Domnului n'ar fi putut s'o numească „plină de dar“; după ce însă solitoriul ceresc o întimpină zicându-i: „bucură-te cece ești plină de dar“, e semn, că ea a fost fără de prihană zămislită, pentru ca să plinească cuvântul Domnului, care de mult a fost spus, că va

sdrobi capul șerpelui. Și întradevăr Preacurata Fecioară, tocmai pentru că a fost scutită de păcatul strămoșesc, e spaima iadului, căci față de stăpâniile întunerecului, ea stă puternică și îngrozitoare „ca oștile rânduite de răș-boiu“.

Când cu ochii sufletului nostru, cuprinși de lumina credinței, privim la frumseța negrăită a curățeniei, în care a fost împărtășită Preacurata Fecioară prin aceea, că a fost scutită de păcatul strămoșesc chiar din cea dintâiu clipă a zămislirei sale, mintea noastră stă buimăcită și fără a-și putea pe deplin da samă, se întreabă, ca oare-când împărătesele din Cântarea cântărilor, zicând : „cine este aceasta, care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, aleasă ca soarele, îngrozitoare ca oștile rânduite de răș-boiu ?“ (6, 9).

Intr'adevăr Maria cea fără de pihană zămislită e cea mai frumoasă, cea mai curată, cea mai aleasă între toate făpturile lumii văzute. Negrăită e strălucirea milioanei de stele de pe albastrul boltei cerești, dar Preacurata prin zămislirea ei fără de prihană și mai mult strălucește în lumina darului celui mai pre sus de fire. Ea este luceafărul de dimineață, care a schinteiat în amurgul testamentului vechiu, numai pentru ca să fie înainte vestitoarea zilei de mântuire, ce se apropia. După cum zorile vestesc apropierea zilei, așa zămislirea Preacuratei vestea apropierea mântuirii. Deci ea este, care, după cuvântul sfintei scripturi, „se apropie ca zorile“. Fermecătoare e blânda lună cu lumina ei împrumutată din jăraticul soarelui înfocat, căci mângăiere și curaj varsă în inima călătorilor, ce oarbecă în noaptea primejdiilor de tot feliul, dar Preacurata, prin zămislirea ei fără de prihană, scăldată în vârtoarea razelor soarelui de dar dătător, e cu mult mai fermecătoare în strălucirea ei, căci fiind ea, după cuvântul sfintelor scripturi „frumoasă ca luna,“ răspândește razele mângăierii cerești în inimile oamenilor, cari oarbecă în noaptea suferințelor și necazurilor pământești. Măreț strălucește învâpăiatul soare în miezul zilelor de vară, când căldura razelor lui străbate pretutindenea, toate înviorându-le ;

dar și mai măreț strălucește Preacurata, prin zămislirea ei fără de prihană, care, după cuvântul sfințelor scripturi, „e aleasă ca soarele“, pentru ca prin Domnul nostru Isus Hristos să ne aducă adevărata viață, mântuire și cerească binecuvântare. Când vedem pe Preacurata Fecioară în atâta curățenie strălucind, în atâta frumseșă a darului dumnezeesc învăluită, mințea noastră trebuie să se plece zicându-i: „tu ești înălțarea Ierusalimului, tu ești laudă mare lui Israil, tu ești mărirea mare neamului nostru“ (Jud. 15, 11.), iar inima noastră trebuie să se topească de focul dragostei față de ea, zicând: „toată frumoasă ești iubita mea și intinăciune nu este întru tine.“

Dragilor mei creștini! Pe Preacurata Fecioară trebuie să o cinștim, pentru că e cu totul scutită de păcat, chiar și de păcatul strămoșesc, și încă din cea dintâiu clipă a zămislirii sale. Cinstea noastră va fi adevărată numai atunci, dacă ne vom sili să ne facem cât mai asemenea ei prin încunjurarea păcatelor. Nu ne-a fost dat să fim scutiți de păcatul strămoșesc. Celor mai mulți, și cu durere trebuie s'o spun asta, nu ne-a fost dat să ne păstrăm sfințenia și curățania, la care am ajuns prin apa curățitoare a botezului. Pentru câștigarea frumseșii pierdute prin păcate, ne-a mai rămas o cale: pocăința, pocăința adevărată. E vremea postului, vremea cea mai potrivită pentru a ținea pocăința. Să ne folosim de acest bun prilej, pentru a ne curăți de păcate prin mărturisire făcută cum se cuvine, pentru ca din inimă curată să isvorască cinstea noastră și cu buze curate să vestim laudele Preacuratei Fecioare celei fără de prihană zămislite. Amin.

Preacurata Fecioară e „plină de dar.“

„Bucură-te, ceeace ești plină de dar,
Domnul e cu tine“ (Lc. 1, 38.).

Când milostivirea cea fără de margini alui Dumnezeu a hotărît slobozirea urmașilor lui Adam din robia neagră a păcatului strămoșesc, s'a hotărît nu numai întruparea Fiului lui Dumnezeu, ci și alegerea unei mame pentru el. Dintre toate ficele poporului lui Izrail, pentru aceasta înaltă vrednicie a fost aleasă Preacurata Fecioară Maria. Ea trebuia să fie întru toate vrednică de Fiul ei, care în aceeași vreme era și Fiul unul născut a lui Dumnezeu, care tocmai fiindcă era Fiul lui Dumnezeu, nu putea să-și aleagă de mamă o făptură, care, fie și numai pe o clipă, ar fi fost în păcat și prin asta sub stăpânirea diavolului. Maria deci chiar dela început, dela cea dintâi clipă a ființei sale, trebuia să fie nu numai curată și neprihănită, ci așa de sfântă, pe cât de sfântă numai poate să fie firea omenească ajutorată de darul lui Dumnezeu.

Preacuratei Fecioare darul lui Dumnezeu nu i-a lipsit. Ba nu numai că nu i-a lipsit darul lui Dumnezeu, ci milostivirea dumnezeiască a învăluit-o, să fie așa, în bogăția darurilor, ceeace lămurit se vede din cuvintele, cu cari o întimpină arhangelul Gavril, care, trimis din partea lui Dumnezeu să ducă Preacuratei vestea, că a fost aleasă ca să fie Mama unuia născut Fiu a lui Dumnezeu, îi zice: „bucură-te ceeace ești plină de dar, Domnul e cu tine“ (Lc. 1. 18.).

Și într'adevăr: plină de dar a fost Preacurata la venirea ei în lume, plină de dar a fost ea în tot cursul vieții ei pământești, slavă deosebită o împrejmuște în a

ceriului împărăție. Despre acest lucru o să vă vorbesc astăzi.

Plină de dar a fost Maria la venirea ei în lume, și încă tocmai dela începutul ființei ei. Ea a fost aleasă și înălțată mai pre sus de toți fiii oamenilor, a fost împărțită în daruri mai mari decât toate făpturile acestei lumi văzute. Oamenii, cari își ieau obârșia dela Adam — și toți sunt fiii lui Adam, întru cari toți au păcătuit — vin în lume îngreunați cu păcatul strămoșesc, așa că fiecare om poate să ofteze și să suspine cu prorocul împărat David zicând: „iată întru fărădelegi m'am zămislit și întru păcate m'a născut maica mea“ (Ps. 50, 6.). Dumnezeu s'a milostivit spre prorocul Jeremia și s. Ioan Botezătorul, pe cari darul cel dumnezeesc i-a curățit de uriciunea păcatului celui strămoșesc pe când erau încă în pântecul mamelor lor. Maria însă a fost învrednicită de dar și mai mare, ea a fost totdeauna scutită de acel păcat, așa ca n'a fost sub jugul aceluia nici barămi în cea dintâiu clipă a zămislirii sale, . . . ea a fost totdeauna „plină de dar.“

Dar nu numai că ea a fost fără de prihană zămislită, ci *în tot cursul vieții ei pământești a fost împărțită cu bogate daruri*, cum se și cădea să fie ea, care a fost aleasă de maică a lui Dumnezeu. Se poate și numai închipui mai mare lucru și mai mare dar ca acela, că Ziditoriul a toate își alege făptura mânilor sale de mamă? Se poate închipui mai mare dar decât acela, că Maria cuprinde în sânul ei pe acela, pe care ceriul și pământul nu-l pot cuprinde; că dă naștere aceluia, care cu nemărginita lui putere toate dintru neființă la ființă le aduce; că poate și cu tot dreptul numește de fiu al său pe acela, care este Părintele și Plăsmuitoriul tuturor lucrurilor din lume? Se poate închipui mai mare dar ca acela, că Maria ține în brațele sale pe cel ce cu atotputernicia sa ține și susține toată lumea; că laptează pe acela, care toate le hrănește; că îngrijește și ocârmuiește pe acela, care rânduește calea, pe care au s'o facă stelele, ocârmuind toate lucrurile din lume cu bunătate și nemărginită înțelepciune? Nu este și nu

se poate închipui mai mare dar, chiar pentru aceea zice arhangelul despre Maria, că e „plină de dar“.

În sfârșit, se poate închipui dar și vrednicie mai mare ca aceea, că cineva să fie mireasa Spiritului sfânt? Maria nu numai că a fost Mama lui Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu, ci și mireasa Spiritului sfânt. Când Spiritul sfânt a învrednicit-o cu aceea, că a ales-o de mireasă a sa, a înzestrat-o cu atât de multe și de mari daruri, a învăluit-o în atâta bogăție a darului, încât, când o văd îngerii, venind ca un lucefar plin de slavă, cuprinși de negrăită mirare, cu grabă îi ieșiau în cale ca s'o întâmpine zicându-i unul fiecare din ei: „toată frumoasă ești iubita mea.“ Și cu tot dreptul, căci ea e „plină de dar.“

Dar nu numai că îngerii s'au minunat văzând mărirea, sfințenia și bogăția darului în care îmbrăcată a fost Maria, ci însuș Părintele ceresc s'a desfătat văzându-o, i-a plăcut așa de mult de ea, că i-a încredințat ceea ce avea mai scump, mai drag, pe Unul născut Fiul al său. Pe un înger dintre cei mai de frunte îl încredințează să ducă Mariei vestea, că a ales-o de Mamă a lui Dumnezeu. Și acum băgați numai bine de samă la cuvintele, cu cari o întâmpină arhangelul Gavril. „Bucură-te“ îi zice. Cine o întâmpină în felul acesta? Nu-i acela puternicul împărat al unei părți a lumii, nu, ci e un sol ceresc, un trimis al ceriului, un înger al Domnului, care nu în numele său, ci al Părintelui ceresc îi zice: „bucură-te.“ Ce mai zice cătră ea? „Ceea ce ești plină de dar.“ Ce lucru minunat și necuprins de mintea oamenilor pământești în gândurile lor! O îndeamnă să se bucure și să se vesească. Pentru ce? Pentru că ar avea palate pompoase și moșii întinse? Pentru că ar avea turme de vite și comori ascunse? Pentru că ar fi îmbogățită cu averile și bunătățile peritoare ale acestei lumi trecătoare? Nu, ci pentrucă a fost înzestrată cu bogăția darurilor celor cerești, a căror preț nu are margini, pentrucă cu acele daruri nu numai că e binecuvântată, ci e cu totul plină de ele. „Domnul e cu tine,“ așa glăsuște mai departe cerescul solitor. Da, Domnul e cu ea, însă nu numai cum e cu celelalte făpturi ale

sale — prin darul său sfințitor, prin milostivire și iubire — ci în mod deosebit: prin aceea că a ales-o să fie Mamă a lui Dumnezeu. Și dacă așa o întimpină îngerul Domnului, pentruce să nu o întimpinăm și noi zicându-i: „bucură-te ceeace ești plină de dar, Domnul e cu tine.“

Dar să mergem și mai departe.

Dacă Maria a fost împărțită în atâtea daruri în aceasta lume, în vieata ei pământească, *ce a așteptat-o în a ceriului negrăită împărăție*? Cine ar putea-o spune? În cerească mărire se scaldă acolo patriarhii și prorocii, pentru statornica lor nădejde în Mântuitoriul, pe care cu negrăit dor îl așteptau; în curată lumină strălucesc acolo apostolii și mucenicii, cari în lume propovăduind cu neobosită râvnă și apărînd cu ne mai auzită vitejie izbăvitoarea credință în Hristos, pentru înalta lor chie-mare și-au vărsat sângele până la picurul cel mai de pe urmă, și-au jertfit chiar și viața. Mărirea Preacuratei însă trebuie să fie cu mult mai mare, căci doară ea este a patriarhilor și prorocilor, a apostolilor și mucenicilor mărită împărăteasă. Neveșejită cunună de mărire împodobeste în împărăția cerească capetele sfinților mărturisitori, cari în vâltoarea vijelioaselor patimi, între ademenirile și înșălăciunile acestei lumi, între primejdiile ademenitoare ale diavolului, deprinzând vitejește virtuțile până la cea mai de pe urmă suflare dela calea adevărului nici odată nu s'au abătut. În vâl mai strălucitor decât roua zorilor, mai alb decât zăpada dimineții și în neîntrecuta frumseță a nevinovăției strălucesc acolo sfințele fecioare... dar decât acestea mai mărită e Preacurata, care a mărturisitorilor și fecioarelor e cerească împărăteasă „în haină aurită îmbrăcată și împodobită.“ Cât de mare trebuie că-i mărirea și fericirea sfinților și aleșilor lui Dumnezeu, dupăce scris este că „cele ce ochiul n'a văzut, nici urechia n'a auzit, nici la inima omului nu s'au suit, acestea au gătit Dumnezeu celor ce îl iubesc pe dânsul“ (1 Cor. 2, 9.). Dar aceasta nu se poate asemăna cu mărirea și fericirea Preacuratei, pentruca că ea e împărăteasa tuturor sfinților, iar dacă, după

cuvântul sfintelor scripturi, cei drepti ca stelele vor străluci, ea va trebui să strălucească ca și soarele, care cu strălucirea razelor sale umbrește toate stelele. Și într'adevăr așa rostește și s. scriptură mărirea Preacuratei, când zice despre ea, că „semn mare s'a văzut în ceriu: muiere îmbrăcată cu soarele și luna supt picioarele ei, și pe capul ei cunună din douăsprezece stele“ (Apc. 12, 1.).

Să nu ne cuprindă mirarea, să nu lăudăm, să nu binecuvântăm și noi, pe Preacurata Fecioara Maria cea „plină de dar“?

Ba da! Să binecuvântăm cu cuviință pe fica aleasă a lui Dumnezeu Tatăl, pe mama cea plină de dar alui Dumnezeu Fiul, pe slăvita mireasă a Spiritului sfânt. Și dacă vedem, că sufletele lipsite de strălucirea luminei adevărului n'o cunosc; dacă inimile strânse de înghiețul păcătoșiei n'o iubesc; dacă buzele celor fărădelege n'o lăudă și n'o preamăresc — noi, dând mulțumită lui Dumnezeu, că ne-a învrednicit a ne primi între fiii ei, să nu încetăm a-i aduce cântări de laudă și preamărire. Să ne aducem aminte și de aceea, că glasul de preamărire al inimei noastre va fi cuviincios și bineprimit numai atunci, dacă ne vom nizuși a urma din toate puterile noastre frumoasa pildă de viață a Preacuratei. Să ne ferim din toate puterile de păcat, pentru ca, ajutoarați de darul Domnului, prin deprinderea virtuților să ajungem, ca împreună cu Preacurata Fecioară să ne bucurăm de vederea fericitoare a lui Dumnezeu. Amin.

Preacurata Fecioară e Mama lui Dumnezeu și mama noastră.

Intr'o carte am citit următoarea întâmplare. Un copil ședea pe genunchii mamei sale, care-l învăța să se roage. Chiar când și-a făcut cruce și a zis: „În numele Tatălui și al Fiului și al Spiritului sfânt,” copilul a întrerupt de odată pe mamă-sa și a întrebat-o: „Mamă, acum ne-am rugat de un tată, de un fiu din ceriuri, nu este oare și o mamă în ceriuri?” Glas din adâncul inimei omenеști cu adevărat creștine a fost aceasta întrebare. Aceasta inimă nu-și poate închipui desăvârșirea împărăției cerești fără o mamă cerească, ea caută și o mamă pe tronul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu, Ziditoriul acestei inimi, în nemărginita sa iubire, ne-a dat-o. Împărăteasa ceriurilor este Preacurata Fecioară Maria, căci doară ea este Mama lui Dumnezeu. Iată despre ce voesc să vă vorbesc astăzi: să vă arăt, că nu-i deșartă cinstea pe care o dăm noi Preacuratei Fecioare, căci atunci, când în cântări de laudă o preamărim... cinste aducem Mariei, care este Mama lui Dumnezeu, dar în aceeaș vreme și mama noastră.

Nime nu poate să tăgăduiască, dupăce este mai presus de orice îndoială, că Isus Hristos s'a născut din Preacurata Fecioară. Acest lucru îl vestesc sfintele scripturi, cari istorisesc pe larg modul și împrejurările, între cari s'a întâmplat nașterea lui Isus din Maria în Vifleimul Judeii. S. evangelist Matei vorbind despre Maria spune, că ea este „din care s'a născut Isus, ce se zice Hristos” (1, 16.) Poporul creștin drept credincios de pretutindenea dela apostoli până în zilele noastre cu o inimă și cu o gură a mărturisit despre Isus, că „pentru

noi oamenii și pentru a noastră mântuire s'a pogorît din ceruri și s'a întrupat dela Spiritul sfânt și din Maria Fecioară." Deci om cu scaunul minții la loc nu poate trage la îndoială adevărul, că Preacurata Fecioară Maria este cu adevărat mama lui Isus Hristos, căci ea l-a născut.

Întrebarea e numai, că cine este acel Isus Hristos, care s'a născut din Preacurata Fecioară? La aceasta întrebare nu vreau, ca limba mea omenească să deie răspuns; las, ca graiul sfintelor scripturi să cuvinteze, căci cuvântul acelora e mai limpede grăitor, decât a oricărui om din zilele noastre. La s. apostol și evangelist Matei aflăm scris, că a mers Isus la râul Jordanului, să se boteze dela Ioan, iar „botezându-se Isus a ieșit îndată din apă și iată s'au deschis lui ceriurile și a văzut pe Spiritul lui Dumnezeu pogorîndu-se ca un porumb și venind peste el. Și iată glas din ceriu zicând: acesta este Fiul meu cel iubit, întru carele bine am voit“ (3, 16—17.). Ne spune s. evangelist Luca, că mergând Isus cu trei ucenici ai săi pe muntele Taborului să se roage, schimbându-se la față a fost cuprins de cerească slavă, ba și glas din nou s'a auzit, era glasul aceluiaș Părinte ceresc, zicând: „acesta e Fiul meu cel iubit, pe acesta să-l ascultați“ (9, 28—35.). Deci, după cuvintele sfintelor scripturi, însuș Părintele ceresc mărturisește despre Isus, că e Fiul lui Dumnezeu, deci Dumnezeu adevărat.

Acelaș lucru l'a spus și Isus despre sine și încă în mai multe rânduri. Când Isus e dus înaintea arhiereului Caiafa, acesta îl întreabă zicând: „Juru-te pe Dumnezeu cel viu, ca să spui nouă, de ești tu Hristos Fiul lui Dumnezeu.“ Și ce gândiți, ce răspunde Isus? Tăgădu-ește, că el ar fi Fiul lui Dumnezeu? Nu, ci dimpotrivă răspunde: „tu ai zis“ ceea ce se tâlcuește: așa este. Altădată se numește pe sine Dumnezeu adevărat zicând: „eu și Tatăl una suntem.“ Pentru acest lucru Jidovii au luat pietrii ca să-l ucidă, căci, după cum ziceau ei, el om fiind se face pe sine Dumnezeu. Și ce gândiți, își trage Isus înapoi vorba rostită odată? Nu, ci dimpotrivă îi mustră zicându-le: „de nu fac lucrurile Tatălui

meu, nu-mi credeți mie. Iară de fac, și măcar de nu-mi credeți mie, credeți lucrurilor mele, ca să cunoaște-ți și să credeți, că Tatăl este întru mine și eu întru el (Io. 10, 37—38.).

Ce să mai zic despre nenumăratele semne și minuni, pe cari le-a făcut Isus cu a sa putere? Vindecat-a pe cel cu mâna uscată, curățit-a pe cei leproși, dat-a schiopilor umbletul și orbilor vederea, ba sculat-a chiar și morții din morminte. Iar când fărădelegea și răutatea omenească, judecându-l la moarte, l-a răstignit și l-a înmormântat, ca un biruitor asupra morții a ieșit el din mormânt, ca mai apoi, arătându-se el ucenicilor săi și altora, să se înalțe la ceriu, ca să se vadă, că el e Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat, ca să cunoască lumea, că a avut tot dreptul să aștepte dela oameni să-i deie cinstea ce se cade lui Dumnezeu, când a zis: „toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl“ (Jo. 5, 23.). Aceea, că Isus e Fiul, lui Dumnezeu și Dumnezeu adevărat, e atât de lămurit că cei ce nu sunt împietriți întru răutate, trebuie să mărturisească împreună cu s. apostol Petru, zicând: „Tu ești Hristos Fiul lui Dumnezeu celui viu“ (Mt. 16, 16.).

Acuma, dacă Isus Hristos, cel ce s'a născut din Preacurata Fecioară e Fiul lui Dumnezeu, e Dumnezeu adevărat, cum vom numai noi pe Maria? Dacă îngerul Domnului zice cătră Preacurata: „nu te teme Marie, că ai aflat dar la Dumnezeu și iată vei zămisli în pântece și vei naște fiu și vei chiema numele lui Isus, care va fi mare și Fiul celui preainalt se va chiema“ (Lc. 1, 31—32.); dacă Elisaveta o întimpină zicându-i: „de unde mie aceasta, ca să vie Maica Domnului meu la mine?“ (Lc. 1, 43.) . . . atunci cu tot dreptul o socotim și o mărturisim de maică a lui Dumnezeu, cu tot dreptul o cinstim și în cântări de laudă o mărim împreună cu biserica zicând; „Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu;“ cu tot dreptul ne rugăm de ea zicând: „Preasfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoșii, acum și în oara morții noastre“, căci doară ea este Mama lui Dumnezeu.

Dar, după cum am spus-o chiar la începutul acestei cuvântări, Preacurata Fecioară nu-i numai Mama lui Dumnezeu, ci și mama noastră. Pentru ce? V-o spun numai decât. Pe cine numim noi mamă? Persoana dela care ne naștem, dela care ne primim vieța. Aceasta e ușor de arătat. E cunoscut tuturor, că vieța noastră e îndoită: vieța trupească și sufletească. Vieța trupească o avem dela mama noastră de pe pământ, dela care ne-am născut după rânduiala firii. Dar vieța sufletească, cea neasămănat mai înaltă și mai frumoasă dela cine o avem? După căderea strămoșilor nostri tot neamul omenesc a ajuns pradă morții păcatului. Omul a fost despoiat de darul cel sfințitor alui Dumnezeu, care singur era în stare să ne asigure vieța sufletească. Așa dară toți oamenii au fost morți sufletește. Fără vieță sufletească au fost strămoșii, fără vieța sufletească copii lor, morți sufletește au fost și urmașii lor de mai târziu. Ce stare înfiorătoare a fost aceasta! Dar iată, că în lumea morții se ivește Preacurata Fecioară Maria, cea fără de prihană zămislită. Ea vine frumoasă ca luna, curată ca și vinul, aleasă ca soarele cu căldura lui primăvărată, care desghiață firea din amorțala de peste iarnă, care toate le trezește la o nouă vieță. Așa vine Preacurata. În sânul ei s'a sălășluit, ea a dat naștere dumnezeescului său Fiu, ea a adus în lume pe acela, care zicea despre sine, că e calea, adevărul și vieța. Ea a dat lumii pe Mântuitorul, care scapă omenimea din lanțurile morții înfricoșate, readuce pentru omenirea nefericită vieța darului, căci el singur zicea despre sine: „eu am venit în lume, ca vieță să aibă și mai multă să aibă“ (Jo. 11, 10.). Și iată, că omenimea trezită din moarte la vieță își ridică ochii la Preacurata Fecioară, în care recunoaște nu numai pe Mama lui Dumnezeu, ci și pe mama sa, care i-a câștigat înapoi pierdut-a vieța a sufletului. Deci Preacurata Fecioară Maria e mama noastră.

Dragilor mei creștini! Vă aduceți aminte de cece istorisesc sfintele scripturi despre Mântuitorul Isus, care de pe lemnul crucii arată apostolului Ioan pe Preacurata

lui Mamă zicându-i : „iată mama ta.“ Astăzi, văzându-vă adunați aci în cinstea Preacuratei Fecioare, nu știu un lucru mai cuminte, decât, aducându-vă aminte de Preacurata Fecioară Maria, să vă zic tuturor : „iată mama voastră.“ E mama voastră ! Mare vorbă este aceasta, mult însemnă aceste cuvinte. Eu nu-mi pot închipui o inimă de mamă fără iubire. Mama își iubește fiii și face tot ce numai poate pentru ei. Sunteți fiii Preacuratei Fecioare, care vă iubește cu tot focul dragostei sale, și care e gata să facă tot ce ea poate face pentru voi. Și ea poate face foarte mult, căci nu-i numai mama voastră, ci e și mama lui Isus Hristos, Mama lui Dumnezeu. Mult poate face rugăciunea mamei, pentru împlânzirea Stăpânului, mult poate câștiga rugăciunea mamei, dela inima dulcelui ei Fiu. Deci cu smerenie să ne plecăm genunchiul înaintea slăvitului ei chip și cu căldură să ne rugăm, zicând : „Bucuria tuturor întristaților și folosința asupriților și dătătoarea de nutremânt a flămânzilor, mângăierea streinilor, adăpostirea celor învăluți, cercetarea bolnavilor, acoperemântul și proptirea celor neputincioși, toiagul bătrânețelor tu ești, Maica Dumnezeului celui Preaînalt, ție Preacurată ne rugăm, grăbește de mântuește-ne pe noi robii tăi.“ Amin.

Preacurata Fecioară e „scăparea păcătoșilor.“

În legea cea veche Dumnezeu a rânduit așa, că „cel ce va vărsa sângele omului, pentru sângele aceluia sângele lui se va vărsa.“ În urma poruncii dumnezeiești neamurile celui ucis erau datoare să răsbune pe cel omorât. Când a dat Dumnezeu aceasta poruncă, a rânduit anumite locuri, șase cetăți în deosebitele părți ale țării, unde ucigașii puteau să se ascundă și să scape de pedeapsa răsbunătorilor (dacă au ucis numai din întâmplare ori pentru a se apăra).

În legea nouă milostivirea dumnezeiască a mers cu mult mai departe. Ce este păcatul de moarte, dacă nu omorul cel mai înfiorător. Prin păcatul de moarte păcătosul în oarecare chip ucide pe însuș Mântuitorul lumii, prin ce silește dreptatea dumnezeiască să-l pedepsească cu moarte. Milostivirea dumnezeiască însă s'a îngrijit, ca păcătoșii să aibă un loc, unde alergând să scape de răsbunarea dreptății dumnezeiești. Locul acela de scăpare e Preacurata Fecioară, Mama lui Dumnezeu, care tocmai pentru aceea cu tot dreptul se numește „scăparea celor păcătoși.“

Și întradevăr, Preacurata Fecioară Maria este scăparea tuturor păcătoșilor, cari vreau să se întoarcă dela păcatele lor, la Dumnezeu. Pentru acest lucru Maria a căpătat încredințare din partea dulcelui Mântuitor. Când Isus era răstignit pe lemnul crucii, întorcându-se către Preacurata sa mamă și arătând pre apostolul Ioan — și prin acesta întreg neamul omenesc — îi zice: „Muiere, iată fiul tău.“ Ce cuvinte pline de adânc înțeles. Par'că-i zice: „Maică dulce! Iată, că la sînul tău așez întreg

neamul omenesc, cași când acesta ar fi fiul tău cuprins de boala cea grea a păcatului. Îngrijește-l povățuește-l la mântuire și prin pocăință călăuzește-l, ca să ajungă la dumnezeiască milostivire. Acești oameni m'au vătămat, pentru păcatele lor sufer eu moartea amară de pe rușinosul lemn al crucii, dar mi-s dragi, și încă în așa măsură, că din dragoste față de ei îmi dau vieța, mor. Chiar pentru aceea nici tu, Maică dulce, să nu-i socotești de niște urgisiți ucigași ai dumnezeiescului tău Fiu, ci te îngrijește cu toată dragostea de ei și ca pe niște fiii ai tăi, primește-i sub puternicul tău scut, iea-i sub a ta ocrotire." În aceeaș vreme întorcându-se către neamul omenesc, reprezentat prin S. Ioan, îi zice : „Fiule iată mama ta ! Oamenilor, să nu gândiți că mama mea e supărată pe voi, pentru că prin păcatele voastre m'ați ucis, ci mai vârtos să știți, că în ea ați dobândit o mamă iubitoare, milostivă și puternică ; întoarceți-vă deci cu toată încrederea către ea, rugându-o cu stăruință, să vă dobândească adevărata pocăință, ca prin aceea să ajungeți la a păcatelor iertare, precum și la dreptul de adevărați fiii și moșteni ai împărăției cerurilor. Să nu uitați a vă purta față de ea cu toată dragostea, cinstea și ascultarea, cum se cuvine să se poarte fiii față de mama lor iubitoare.“

Ați auzit, dragilor mei, cuvintele în cari se cuprinde testamentul Domnului nostru Isus Hristos ? Știți acuma ce scumpă moștenire ne-a lăsat el prin testament ? Pe mama lui ne-a lăsat-o nouă de mamă. Câtă învioreare trebuie să se sălășluiască în inimile noastre, câtă mângăiere și câtă nădejde trebuie să cuprindă sufletele noastre. Voi orfanilor, voi copii nimănu, cari ați rămas fără tată, care să vă agonisească cele de lipsă pentru hrană și îmbrăcare, cari ați rămas fără mamă, care să vă strângă la sînul ei plin de iubire... nu plângeți, căci doară Isus v'a lăsat altă mamă, cu inima plină de dragoste mai mare, care vrea și poate să vă ajutore și să se îngrijească de voi cu mai multă osârdie, căci doară nu-i numai mama voastră, ci și alui Dumnezeu. Voi văduvelor, cari ați rămas fără sprijin și ajutor, pradă tuturor

gurilor rele și nespălate, neconținut espuse clevetelor celor mai dejositoare . . . nu plângeți, căci aveți și voi o mamă, care pricepe, simte amarul vostru, o să vă vină într'ajutor, căci doară ea este mângăierea și ocrotirea celor părăsiți. Voi bolnavilor și neputincioșilor, pe cari durerile boalelor ori nemiloasele arme ale înfiorătorului războiu V'au țintuit de patul durerilor, nu plângeți și nu cârțiți împotriva sorții voastre, ci mai vârtos vă întoarceți cu toată încrederea către Preacurata Fecioară și ea o să vă mângăie, căci doară ea e mângăierea celor bolnavi. Voi bătrânilor îngârboviți sub greutatea anilor și a năcazurilor, voi, cari la adânci bătrânețe ați ajuns să vă despărțiți de fii vostri, pe cari i-a dus prea de grabă în mormânt glonțul dușman, nu plângeți, căci aveți și voi o mamă bună care-i toiagul bătrânețelor și toiagul celor neputincioși. În sfârșit voi păcătoșilor, voi, cari gemeți sub greul păcatului de moarte, voi cari vă tăvăliți în noroiul păcatelor, nu vă pierdeți nădejdea, ci către Preacurata vă întoarceți ochii rugători ai sufletelor voastre, ea o să vă scape, căci ea e scăparea celor păcătoși. Da, ea își poartă grija, cum se îngrijește o mamă de băietul ei bolnav ; dacă te poate întoarce la calea adevăratei pocăințe, se bucură, cum se bucură păstoriul care află oaia cea pierdută ; iar dacă cel împetrit în răutate nu vrea să asculte șoaptele ei blânde și nu vrea să urmeze sfaturile și îndemnurile ei de mamă, plânge cu amar și durere, cum a plâns Iacob, când a primit vestea, că a pierdut pe iubitul său fiu Iosif. Cunoașteți întâmplarea patriarhului Iacob. Avea mai mulți fii. Dintre aceștia mai mult îl iubea pe Iosif, căruia în semn de deosebită dragoste i-a făcut haină pistriță. Cu atât mai mult însă îl pismuiau frații lui, cari din pismă l-au și vândut unor neguțători. S'au dat apoi și au tăiat un ied, în sângele aceluia au muiat haina lui Iosif și aducându-o acasă au arătat-o lui Iacob. Acesta, când a văzut haina fiului său Iosif, numai decât a cunoscut-o și a început a striga zicând ; „haina fiului meu, fiară rea l-a mâncat pe el. Și și-a rupt Iacob hainele sale . . . și a plâns pe fiul său zile multe . . . și nu vrea să se mângăie“

(Moisi 37, 33—35.) În întâmplarea aceasta avem noi istoria nefericitei noastre vieți. Noi, față de multe milioane, cari și astăzi sunt păgâni, am fost îmbrăcați în haina nevinovăției prin apa curățitoare a botezului. Ne-am dus însă în pustietate, ne-am încurcat în val-vârtejul ispitelor și a prilejurilor ce duc la păcate, iar haina nevinovăției noastre murdărite stropitu-am cu sângele mielului nevinovat, până ce mai pe urmă am ajuns în robia stăpânilor întunerecului. Când ne-a văzut Preacurata Fecioară, cereasca noastră mamă, în starea aceasta, cu tot dreptul a început a se mâhni și a striga zicând: „Da, cunosc eu haina aceasta stropită cu sânge. Aceasta e haina fiului meu căzut în păcate, asta e haina murdărită cu uriciunea păcatelor. Cunosc și sângele ce se vede pe ea, e sângele dumnezeescului meu Fiu, pe care l-a omorît cu păcatul cel greu.

Și acum, dacă Preacurata atât de mult se măhnește când ne vede pe noi, fiii ei iubiți îngreunați cu păcate, credeți că se poate ea stăpâni, să nu ne sară întrajutor, să nu se întrepună pentru noi, să nu fie a noastră puternică și cu stăruință mijlocitoare la Dumnezeu? Cine se gândește în felul acesta, nu cunoaște puterea dragostei. Preacurata, ori cât de mult am fi păcătuit, ori cât de grele păcate am fi făcut și atunci, când s'ar părea, că e pe gătate îndelungă-răbdarea dumnezeiască, nu încetează a se ruga lui Dumnezeu pentru noi, pentru întoarcerea noastră. Cunoașteți întâmplarea muierei cananence. Auzind, că Isus e în hotarele Tirului și ale Sidonului, aleargă după el strigând și zicând: „miluește-mă Doamne, Fiul lui David, fica mea rău se îndrăcește? Isus nu-i răspunde nici un cuvânt. Atunci se roagă ucenicii de Domnul să-i împlinească cererea, căci, după cum ziceau ei: „strigă în urma noastră“. Isus răspunde, că nu-i trimes, fără numai cătră oile cele pierdute ale casei lui Israil. Într'aceea femeia îi ajunge, deci, închinându-se lui Isus, îl roagă zicând: „Doamne ajută-mi“. Iar Isus răspunzînd îi zice: „nu este bine a lua pâinea fiilor și a-o arunca cânilor“. Muierea răspunde Mântuitorului: „adevărat, Doamne, că și câinii mănâncă din sfărâmurile, ce cad de pe masa

domnilor săi“. Inima Mântuitorului se moaie, deci răspunzând îi zice : „o muiere, mare este credința ta, pentru acest cuvânt, fie ție pe cum voești, mergi, a ieșit diavolul din fica ta!“ Ce lucru minunat! Femeia aceasta e cu totul sănătoasă, numai fica ei e cuprinsă de duhul necurat, cu toate acestea se roagă zicând : „Doamne miluește-mă“, „Doamne ajută-mi!“ Ea se roagă în felul acesta, fiindcă năcazul ficei sale îl simte în așa măsură, cași când ar fi al ei, de aceea, când se roagă, nu se uită la aceea, că Isus, pentruca să-i pună la încercare credința, nu-i ascultă cererea, ci tot cu mai mare stăruință se roagă ; rugăciunea ei încetează numai atunci, când Mântuitorul îi împlinește cererea. Așa stă lucrul și cu Preacurata Fecioară, care se roagă pentru noi, cei ce gemem sub greul păcatului, deși Dumnezeu ar putea cu tot dreptul să-i răspundă zicând : „păcătoșii aceștia nu sunt vrednici a fi împărtașiți în darurile mele“ ; ca nu încetează a se ruga zicând : „Doamne miluește-mă pe mine, ajută-mi Doamne“. Și întradevăr Dumnezeu, care a ascultat pe muierea cananeancă, nu va lăsa neascultată ruga maicii sale, ci se va milostivi spre păcătoșii, cari vreau să se întoarcă.

După cum citesc, întrun oraș din Italia a avut loc următoarea întâmplare. Un călăreț înainta pe drum. Niște băieți se jucau în drum cu țarină, cum e obiceiul lor. Călărețul își îndreaptă calul înspre ei, pentru ca să-i împărăștie. Unul dintre băieți începu la sfadă cu călărețul. Acesta se mânie foc și scoțindu-și sabia omorî băiatul. Când văzu rostogolindu-se băiatul în mijlocul drumului, își veni în fire și își aduse aminte de pedeapsa, ce-l așteaptă. Nu stătu mult pe gânduri, ci dădu pinteni calului și apucând în galop se bagă în cea mai apropiată curte mai mare. Ajuns înaintea stăpânei casei se rugă zicând : „fieți milă de mine. În drum am omorît un băiat. Știu că mă caută, ca să mă prindă și să mă deie în mâna judecătorului... ascunde-mă“. Doamna casei, deși știa, că băiatul ei încă era între cei ce se jucaseră în drum, deși se putea gândi la aceea, că poate tocmai pe băiatul ei l-a omorît... i-s'a făcut milă cu strein, l-a

primit și l-a ascuns dinaintea celor ce-l căutau. Intraceea vede că niște oamenii îi aduc copilul . . . mort. Ce gândiți, ce face mama aceea? Pe streinul ascuns la ea, care i-a omorât băiatul, nu-l descopere, ba ce e mai mult, se duce la judecător și-i mijlocește ca să fie scutit de pedeapsă, ba îl primește de fiu al ei și moștean.

Iubiți ascultători! Nu recunoașteți în întâmplarea istorisită acuma pilda dragostei Preacuratei Fecioare față de neamul omenesc, față de omul căzut în păcat? Păcătosul prin păcatele sale omoară pe unul născut fiu al Preacuratei. Și ea ce face? Nu-l pârește, nu-l dă pe mâna judecătorului, ci dimpotrivă îl iartă, îl scutește și ocrotește, în oarecare chip îl ascunde dinaintea judecății Domnului, îi mijlocește darul întoarcerii la pocăință și prin asta îl scapă de pedeapsă. Drept aceea simțind jugul greu al păcatului, ce apasă asupra umerilor nostri slabi, să nu ne pierdem nădejdea ci cu deplină încredere să alergăm la Preacurata Fecioară, rugându-o și zicând: „pentru toți te rogi, ceea ce ești bună, cari scapă cu credință sub mâna ta cea puternică; că noi, păcătoșii nu avem cătră Dumnezeu între nevoi și întru suferințe altă mijlocire, fiind însărcinați cu multe păcate, Maica Dumnezeului cel Preaînalt. Pentru aceea cădem la tine: mântuiește pe robii tăi din toate nevoile.“ Amin.

Preacurata Fecioară poate și vrea să ne ajute.

Dacă vom arunca o privire, fie și numai fugitivă, asupra vieții noastre de călători în aceasta lume, dacă ne gândim la trecut, dacă cumpanim vremile de față ori cele ce ne așteaptă, așa cred, că nime nu se îndoește în aceea, că mai în grabă avem pentruce să plângem și să suspinăm, decât să ne umplem de veselie. E grav acest cuvânt? Vă îndoiiți asupra adevărului cuvintelor mele? Bine, dar să-mi spuneți voi: ori doară bunurile pămin-tești sunt așa de statornice și bineînțepenite în mânilor noastre încât acelea să nu le putem pierde niciodată? Oi doară vieța de toate zilele nu ne îndeamnă, să ne aducem aminte totdeauna de nenumăratele primejdii de tot feliul, ce ne pot ajunge în toată clipita? Astăzi trăim, mâne poate suntem între cei morți; astăzi suntem bogați, mâne poate ajungem la sapă de lemn; dimi-neața ne bucurăm de norocul ce ne întimpină cu su-risul pe buze, de cu seară plângem și ne tânguim din pricina loviturilor, ce s'au năpustit asupra noastră.

Să nu gândiți, dragilor mei creștini, că în aceste clipe, când și altcum inima noastră a tuturor e plină de amar, aș avea de gând să mai adaug ceva cât de pu-țin la amarul păharului suferințelor noastre. Dimpotrivă, fiindcă graiul meu vrea să cânte laudele Preacuratei Fecioare, vreau să vă aduc aminte de aceea, că nici în aceste clipe de grea încercare pentru noi nu trebuie să plângem și suspinăm fiindcă în ceriuri avem o mamă bună, care poate și vrea să ne ajute.

Iată despre ce o să vă vorbesc de astă dată.

Preacurata Fecioară poate să ne ajute. Să fie oare

și între noi de aceia, cari să se îndoiască despre acest lucru? Nu pot crede, căci doară noi știm bine că Preacurata Fecioară este nu numai cucernica de Dumnezeu închinătoare, nu numai credincioasa și smerita lui slujitoare, făptura deosebit de aleasă a lui Dumnezeu, împărăteasa îngerilor și a tuturor cetelor sfinților... ci ea în aceeași vreme e și mama lui Isus, a Fiului unuia născut a lui Dumnezeu Tatăl. Nu trebuie să iubească Dumnezeu în măsură cu mult mai mare pe Preacurata decât pe toate celelalte făpturi? Nu trebuie să îplinească Dumnezeu toate dorințele ei, cari sunt pedepșin asemenea cu ale lui, căci tind numai la lucruri bune? Se poate întâmpla, ca Dumnezeu să lase neîmplinită vre-o cerere a Preacuratei? Se poate întâmpla, ca Dumnezeu să fie dușmanul aceluia, pe care Preacurata îl ia sub scutul ei? Se poate întâmpla, ca Dumnezeu să alunge dela sine pe acela, pe care Preacurata l-a primit în brațele sale? Nu se poate. Ce sunt patriarhii și prorocii legii vechi în asemănare cu Preacurata Fecioară? Mărirea lor, strălucirea sfințeniei lor, e numai o rază de palidă lumină în asemănare cu mărirea și strălucirea sfințeniei Preacuratei Fecioare. Și dacă bunul Dumnezeu a răsplătit sfințenia lor prin aceea, că la cererea lor uneori a oprit rânduiala legilor firii, altădată, schimbând planurile dreptății sale, a trimis binecuvântare sau blăstăm, biruință sau cumplită înfrângere, a sculat la viață ori că a trimis moarte năpraznică — spuneți-mi voi, se poate întâmpla, ca Dumnezeu să nu asculte pe Preacurata Fecioară, care e Mama lui Dumnezeu, cea mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât Serafimii, se poate întâmpla să n'o asculte, dacă ea se roagă pentru noi? Nu se poate.

Și de altcum. Noi știm, că Dumnezeu răsplătește fiecare lucru bun. El singur ne spune prin rostul sfințelilor scripturi, că un păhar de apă pe care-l întindem cuiva în numele Domnului, nu va rămânea fără răsplată. Ce să zicem acum despre Preacurata, ce răsplată va primi ea pentru virtuțile ei alese, pentru mulțimea vrednicilor ei? Preacurata este, care, plecându-se înaintea pla-

nurilor lui Dumnezeu, a fost învrednicită să poarte în sânul ei pe Mântuitorul lumii. Preacurata este, care pe Isus cel așezat în ieslea din Vifleim l-a îngrijit cu atâta dragoste, cu scutecele făcute din hainele ei l-a înfășat, cu sărutul cald al dragostei ei a încălzit pe micul Isus, ce sgriburea de frig. Preacurata este, care, ca să scape pe pruncul Isus de furia lui Irod, care „căuta pruncul, ca să-l ucidă,” a fugit în Egipt, de unde s'a înapoiat numai după moartea lui Irod. Preacurata este, care cu groaza în suflet, fără ca să se gândească la osteneala și îndelungata cale, nu s'a dat odihnei, până ce nu a găsit pe Isus, care a rămas în biserica din Ierusalim. În sfârșit, Preacurata Fecioară este, care a însoțit pe Isus în toată calea sa dureroasă până la Golgotha, și nu s'a depărtat de acolo numai atunci, când trupul Mântuitorului, luat de pe cruce, a fost așezat în mormântul cel nou. Bine, dar aceasta nemărginită dragoste a Preacuratei către Mântuitorul nu cere ca să fie răsplătită cu asemenea dragoste? Și oare Mântuitorul, care deadreapta Părintelui ceresc stând are toată puterea în ceriu și pe pământ, nu-și va da silința să pricinuiască bucurie Preacuratei sale Maice? Și dacă cea mai mare bucurie a Preacuratei este, să ajute în calea mântuirii pe cei ce aleargă la dânsa, se poate presupune despre Mântuitorul, că ar pricinui Maicii sale durere prin aceea, că ar tăgădui cererile ei cele pentru noi? Nu, deosută-de-ori nu. Dupăcum Mântuitorul e în stare să ne mijlocească dela Părintele ceresc, întocmai așa Preacurata e în stare să ne mijlocească dela dumnezeescul ei Fiu toate cele de lipsă pentru mântuire.

Drept aceea, până când Preacurata Fecioară e sprijinul și ocrotirea noastră, nu vă pierdeți nădejdea. Voi sunteți slabi, dar ea e mama celui atotputernic. Voi sunteți săraci, dar ea este izvorul a toată bogăția. Voi sunteți neputincioși, dar neputinței voastre vine întrajutor Preacurata Fecioară, care nu numai că poate, dar și vrea să vă ajute.

Da, Preacurata vrea să ne ajute. A ajutora pe alții,

asta a fost ocupația, lucrul cel mai de căpetenie al Preacuratei și până când a fost în lumea asta. A usca lacrimile, ce curgeau șiroaie din ochii celor ce plâng, a mângăia pe cei întristați, a umplea de dulce veselie inimile amorțite... iată ce lucrează Preacurata. Și credeți, că iubirea ei față de noi a scăzut, de când a ajuns în a ceriului nemărginită fericire? Să nu fie! Ea nu pentru aceea a îmbrăcat haina mării cerești, pentruca să uite de milostivirea, pe care a deprins-o până a fost în lume, ci pentruca de acolo de sus să o poată deprinde cu mai mult rod. Maria, prin Domnul Hristos, e mama noastră. Și dupăcum mama pământească face cât numai îi stă în putință pentru fericirea fiului său, întocmai așa Preacurata Fecioară face tot ce-i stă în putință, pentru ca să ne câștige fericirea pământească și cerească. Vă îndoiiți asupra adevăratății celor cuprinse în aceste cuvinte? Luați bâta pribegiei în mână și apoi cutrierăți întreg rotogolul pământului. Veți întâlni mulțime de oameni, cari se deosebesc unii de alții în îmbrăcăminte, obiceiuri, și organizație (întocmiri) socială; veți întâlni avuți și săraci, învățați și neștiutori de carte; veți da peste orașe mari înotând în beție și sate mărunte bogate în sărăcie, peste palate pompoase și colibi sărăcicioase. Intre oamenii aceia, așa de deosebiți după stare, pretutindenea veți întâlni și creștini, cari pe Preacurata Fecioară o cinstesc și preamăresc, cari sunt fericiți, că în năcazurile și suferințele lor pot cere sprijinul și ajutorul ei. Veți mai vedea și aceea, că ajutorul Preacuratei îl cer nu numai cei de jos și neștiutori de carte, ci și cei de sus bogați întru învățătură. Sprijinul ei îl cere nu numai creștinul, care luptă cu ispitele acestei lumi pline de păcate, ci și corăbierul, care e veșnic în luptă în furtundasele valuri ale mării fără de margini — fiindcă ea e într'adevăr Mama, care nu alungă dela sine pe cei ce aleargă la ea, cerând sprijin, ajutor și neclătită ocrotire.

Voi toți, câți sunteți osteniți și însărcinați, alergați la aceasta puternică Mamă. Dacă lipsa și năcazul s'a sălășluit în casele voastre, dacă boala grea a cuprins trupul vostru, dacă valurile năvalnice ale primejdioaselor

ispite ca turn de tărie s'au năpustit asupra voastră, dacă vorbe rele și scornituri răutăcioase au murdărit cinstea numelui vostru, dacă, în sfârșit, greul păcatului ca piatra de moară apasă asupra sufletului vostru, . . . nu stați mult pe gânduri, ci alergați la Preacurata Fecioară. Ruga ei o să vă câștige darul și binecuvântarea ceriului, nu veți simți nici lipsă nici greul suferințelor . . . ea va fi pentru voi lumină întru întunec, tărie întru primejdii și mângăiere întru năcazuri și suferințe. Iar când se va fi apropiat și pentru voi ceasul morții, ea o să vă ajute în lupta cu vicleanul ispititor al veacului acestuia și pentru ca nu cumva frica de mormânt și putrezire să vă arunce în brațele desnădăjduirei, licărirea încrederii noastre va întări-o cu nădejdea milostiviei dumnezeiești și a cununei celei neveștejite. Ea va trezi în sufletele voastre credința, nădejdea și dragostea, ca să puteți ajunge la cununa cea neveștejită făgăduită celor ce vor rămânea statornici până în sfârșit.

Citim în istorie, că Dariu, marele împărat al Perșilor, a avut doi feciori: cel întâi născut se numea Artaxerxe iar al doilea Cyr. Cel mai mic își dădea silința ca cu orice preț să ajungă el în scaunul împărătesc după moartea tatălui său. În aceasta nizuință îi stătea într'ajutor și mamă-sa. Când marele Dariu era pe patul de moarte, soția lui își dete silința, ca prin rugări și lingușiri să-l înduplece, ca să lase de împărat în locul său pe Cyr. Toate nizuințele au rămas zădarnice, căci Dariu, după cum era obiceiul din bătrâni, în locul său lasă de împărat pe Artaxerxe, care, după moartea tatălui său, fu îmbrăcat în hainele împărătești și încoronat înaintea a tot poporul.

Cyr căuta acuma să ajungă pe căi lăturalnice în scaunul împărătesc. Făcea conjurație împotriva fratelui său, căutând să-l onoare. Planul lui însă a fost descoperit înainte de ce ar fi putut să-l ducă la îndeplinire. Urmarea a fost, că Cyr fu prins și judecat la moarte. Când totul era gata, ca judecata să se ducă la îndeplinire, când Cyr fu adus la locul de pierzare, pentruca să i-se taie capul, deodată apăru mama împăratului, pentru

ca să-și ia rămas bun dela nefericitul Cyr. Ea îl îmbrățișă și-l sărută, apoi stringându-l la sânul său de mamă cu un braț, cu celalalt își despleti părul său lung, cu ajutoriul căruia grumazul lui Cyr îl legă strins de al ei, apoi întorcându-se către Artaxerxe, îi zise : „Fiule Artaxerxe, e cu putință ca Cyr să nu aștepte iertare la tine? Eu sum gata să mor deodată cu el, lovitura de moarte care-l va ajunge pe el o să mă onoare și pe mine. Eu nu vreau, dar nici nu sunt în stare să mai trăiesc, dacă inima ta împăratească, dacă iubirea, ce o ai față de mama ta, nu-mi va da înapoi pe Cyr“. Împăratul se îmblânzi, inima de fiu i-se înduioșă, deci întorcându-se către popor zise : „Cyr, fratele meu e vrednic de moarte, dar mama mea m'a biruit, . . . deci lăsați-l să trăiască, pentru că asta e voia mamei mele.

Acuma vă întreb : dacă mama împăratului Artaxerxe a fost în stare să mijlocească dela acesta, ca să ierte pe păcătosul Cyr, oare preacurata Fecioară să nu fie în stare a ne mijloci, pentru noi cei căzuți în păcate, darul întoarcerii și al iertării? Oare ea să nu fie în stare să ne mijlocească cele de lipsă în calea spre mântuire? Drept aceea, bucurați-vă și vă veseliți, căci nouă ne este dat a cânta laudele Preacuratei Fecioare, care nu numai că vrea, dar ne și poate ajutama. Din partea noastră trebuie să facem tot, ce numai ne stă în putință, ca să fim cât mai vrednici de sprijinul ei. Să nu facem nimic, ce ar fi potrivit pentru a pricinui întristare inimei ei de mamă. Să nu căutăm raiul desfătării în cuvintele minci-noase ale diavolului, în sgomotul ademenitor al lumii pline de viclesug . . . ci urmând pilda Preacuratei Fecioare, să căutăm desfătare în oftatul rugăciunii, în liniștea singurătății, la picioarele crucii lui Isus cel răstignit, pentruca la o vreme împreună cu ea să laudăm și preamărim pe Domnul întru toți vecii. Amin.

Cum să cinstim pe Preacurata Fecioară Maria.

Ahasveras era împărat mare, având stăpânire peste multe țări. Intrând odată la el Estira, soția lui, văzându-l pe tron împărătesc îmbrăcat cu toate podoabele împărătești „au căzut împărăteasa și s'a schimbat fața ei cât a leșinat“ (Est. 5, 5). Împăratul o a luat în brațe, iar după ce Estira și-a venit în ori, a întrebat-o, că ce-i este. Ea atunci i-a răspuns zicând : „văzutu-te-am Doamne ca pre îngerul lui Dumnezeu și s'a turburat inima mea de groaza măririi tale, că minunat ești, doamne, și fața ta plină de daruri“ (5, 8). Dar ce se va întâmpla cu noi, când povățuiți de lumina credinței, cu ochii sufletului vom vedea pe a ceriurilor împărăteasă, la care privind împărătesele din cântarea cântărilor, cuprinse de mirare se întreabă zicând : cine este aceasta, care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, aleasă ca soarele, îngrozitoare ca oștile rânduite de război“, pe aceea, care stă de dreapta Împăratului măririi „în haină aurită îmbrăcată, împodobită“, pe aceea, pe care însuș solitoriul ceresc o întimpină zicând : „bucură-te ceea ce ești plină de dar“ ?

Ce vom zice ? Știind că ea e mai mărită decât Serafimii, cu smerenie ne vom pleca înaintea ei, dându-ne silința, ca să-i dăm cinstea, ce îi-se cuvine. Da, pe Preacurata Fecioară trebuie să o cinstim după cuviință. Dar cum vom putea noi da cuvenită cinste aceleia, despre care însuș Biserica zice că e „mai cinstită decât Heruvimii“ ? Putem noi oare da cuvenită cinste Preacuratei Maice a lui Dumnezeu ? Putem. Iar cuvenită cinste i-o dăm atunci, când din toate puterile ne silim să-o ur-

măm (invităm). Aceasta o putem face cu toții, pentru că vieța Preacuratei pentru toți oamenii de toate condițiile și de toată vrâsta e o frumoasă pildă vrednică a fi urmată.

Urmați pilda ei, *voi tinerilor, întru păstrarea nevinovăției*. Cătră voi, tinerilor, se îndreaptă părintescul meu cuvânt, pe voi vă îndemn cu totdeainsul ca să vă păstrați nevinovăția. Să știți, că nici înaintea lui Dumnezeu nici înaintea oamenilor cinstiți nu-i nimic mai plăcut și mai prețuit, ca nevinovăția, pe care tinerii și-o păstrează cu scumpătate. Cei ce țin, ca să-și păstreze curătenia sufletească și nevinovăția nepătată, trec prin aceasta lume plină de necurăție și fărădelegi asemenea îngerilor. Ei se folosesc de aceasta lume, ca și când nu ar folosi-o, trec prin ea, pentruca să ajungă curte, unde Hristos mielul cel fără de prihană le-a pregătit locurile cele mai de cinste. Tocmai pentru aceea vai, de o mie de ori vai și amar de acel tiner nefericit, care cu diavolească înșălăciune, cu vorbe pline de viclesug a înșălat o fată și a despoiat-o de bogăția ei cea mai mare, de podoaba ei cea mai aleasă : de nevinovăție, aprinzând în sânul ei liniștit flacăra focului nestins al iadului. Uită-te bine, nefericitele, și vezi, că amărta aceea de fată văzindu-și căderea plânge cu amar, dar să știi, că pentru fiecare lacrimă ce curge din ochii ei, tu va trebui să dai samă înaintea dreptății celei dumnezeiești. Iar voi fetelor, voi nevinovatelor fecioare, gândiți-vă deoparte la aceea, cât e de sarbedă plăcerea trupească, iar de altă parte la aceea, cât de mare e rușinea, cât de amară și dureroasă e pedeapsa, ce vă așteaptă, dacă ascultați de vicleanul înșălător. Nu credeți celor ce se linguesc pe lângă voi, pentrucă aceia, după cuvântul s scripturi, din vorbele lor vă pregătesc mreja, în care se împiedecă și se poticnește piciorul vostru. Nu vă încredeți celor ce vă aduc daruri, pentrucă darurile lor sunt verigile, din cari se face lanțul, în care vă încătușează diavolul. Fetelor ! Nu credeți tinerilor ușuratici, pentrucă vă înșală, nu credeți făgăduințelor lor, pentrucă ce v-au făgăduit vouă au făgăduit și altora înaintea voastră . . . pânăce

le-au tras la fărădelegi și le-au despoiat de nevinovăție. Iar dacă voi, fetelor, sunteți șerpui cari ademenesc, ațiță și înșală, vai și amar de sufletul vostru nefericit, căci groaznică și fără milă este pedeapsa, pe care va rosti-o asupra voastră dreptul judecător.

Urmași Preacuratei Fecioare întru îndelungă răbdare voi cei ce suferiți. Părinte, bătrânule cu pletele cărunte, tu care atâta vreme ai ostenit chivernisându-ți casa cu sânguință și credință, pentruce ești trist? Care e cauza întristării tale? Fiul tău? Acela, pe care l-ai luat în brațele tale trudite, de câte ori veneai acasă ostenit dela lucrul câmpului; pentru a căruia plăcere de atâtea ori ți-ai tras bucătura dela gură; pentru al căruia bine ai muncit atâtea zile, asudând sudori de sânge; pentru care ai petrecut atâtea nopți în nedormire, ... acela e acum domn în casa ta, iar tu ești un nime, ești numai o mătură, a căreia loc e după ușă? Ești trist, fiindcă vorba asta ai auzit-o adeseori din gura fiului tău?

Iar tu mamă, câți băieți ai purtat în brațe, câți ai crescut și cât e de mare numărul anilor, ce apasă cu atâta greutate asupra umerilor tăi îngârboviți? Tu zici: „lasă, că pe mine m' a pus bine lucrul, am îmbătrânit fără de vreme. Mulțumită lui Dumnezeu, că încă sunt sănătoasă, cu toate acestea abia aștept să mor odată“. Pentru ce? Petrucă acuma trebuie să trăești din pânea de pe masa feciorului tău, ... pentrucă te-ai săturat de pânea, în care nora ta amestecă atâta suspin și amar? Neveste creștine! Nurorilor! Băgați de samă, căci cu măsura cu care măsuțați voi acuma, cu aceea vă vor măsura vouă oarecând, aceeaș sare amară vor presăra-o nurorile voastre pe pânea, cu care o să vă hrăniți la adânci bătrânețe.

Un tată ajuns la adânci bătrânețe, fiindcă îi tremura mâna, a spart blidul, din care mânca. Feciorul său pentru această neînsemnată pagubă l'a pedepsit cu aceea, că i-a dat de mâncare întrun blid de lemn și încă nu la masă, ci la vatră. Intr'o zi nepoțelul din casă cioplea cu multă sânguință la un lemn. Părinții l-au întrebat, că ce lucră. Atunci băiețelul a răspuns: „fac o trocuță (blid de lemn)

ca să aibă tata din ce să mănânce, când va fi bătrân ca moșul“. Cel ce are urechi de auzit să audă.

Sărman muncitor! Băieții tăi plâng cerând pâne, mânil tale au sângerat de atâta lucru, fără ca să le poată câștiga pânea de toate zilele.

Nemângăiată văduvă! Sărmanul tău bărbat a murit, sprijinul tău zace fără simțiri sub glia rece, și tu nu găsești o inimă curată și simțitoare, cătră care să te poți întoarce cu deplină încredere.

Femeie, soție creștină, pentruce plângi? Tu zici: fiul meu cel mai mare a murit în cătănie, fata cea mai mărișoară e neascultătoare, ceialalți băieți sunt mărunței și nepricepuți, bărbatul e aspru, fără milă, bețiv și leneș... iar eu stau să iau lumea în cap de necaz, amar și jale“.

Și acum vă întreb: mai este cineva între voi, care să aibă ceva necaz, amar și durere? Spuneți-mi pentrucă eu vreau să vă călăuzesc astăzi până la isvorul cel de mângăiere aducător.

Marie, Precurată Fecioară, tu a ceriurilor preaslăvită Impărăteasă, tu mângăierea întristaților... la tine aduc eu astăzi mulțimea celor ce petrec întru necazuri, pentru că tu pe toți îi cunoști. Spune-le, ce ai suferit tu. Istorisește-le suferințele dumnezeescului tău Fiu în peștera din Viflaim și pribegia ta prin pustiul Egiptului. Arată-le înima ta de mamă sfășiată de durere, când ai văzut pe dulcele tău Fiu ajuns pe mâna celor fărădelege, bătut, chinuit, judecat la moarte și răstignit pe cruce. Spune-le toată durerea, ce ai simțit, când te-ai văzut singură... pierzând ceea ce ai iubit mai mult pe acest pământ. Dar spune-le și aceea, că tu toate acestea le-ai suferit cu răbdare, fără murmur, pentru că toate acelea le-a trimes asupra ta inima plină de dragoste a Părintelui ceresc, care în sfaturile sale nepătrunse trimite asupra noastră nu numai bucuriile, ci și necazurile și suferințele.

Iubiți creștini! Ștergeți lacrămile, ce licăresc în ochii vostri. Nu lăsați ca lacrima, limba durerii, cum o numește poetul, să fie așa de grăitoare. Indurerată

este inima voastră, dar suferiți cu răbdare într'adevăr creștinească, pentrucă așa vrea Domnul; suferiți cum vrea el și până atunci până când el vrea. Așa a suferit Preacurata. Deci, dacă voiți să vă arătați cinstea față de ea, suferiți cu răbdare asemenea ei, aducându-vă aminte că dacă veți cinsti după cuviință pe Preacurata Maică a lui Dumnezeu, dumnezeescul ei Fiu o să vă ajute.

Sfintele scripturi (III. Imp. 10.) spun, că vestea despre înțelepciunea lui Solomon a ajuns departe, până la împărăteasa Sava. Aceasta și plecà la Ierusalim, unde o primi Solomon, căruia ea îi puse o mulțime de întrebări. Solomon la toate a răspuns spre mai mare mirarea împărătesei. Se spune că între altele împărăteasa l-ar fi pus la următoarea încercare. Pe când adevă ea vorbea cu Solomon, fiind de față toți curtenii, veni un servitor al împărătesei, aducând pe un vas de aur o mulțime de flori. „Te rog împărate, zise Sava, uităte la aceste flori, unele sunt naturale (crescute în grădină), altele sunt măiestrite, adevă făcute de mâni omenești. Acuma arată-mi, cari sunt naturale și care sunt măiestrite“. Curtenii se spăimântară. La era teamă, că împăratul nu va fi în stare, să deosebească florile. Dar Solomon, îndatăce auzi dorința Savei, porunci unui slujitor al său să meargă în grădină și într'o cutie să aducă câteva albine. Când sosi servitorul cu cutia, în care erau albinele, Solomon o deschise. Albinele sburară puțin pe de asupra florilor și apoi se așezară asupra florilor naturale, din cari începură a suga dulceață. Atunci Solomon se întoarse cătră împărăteasa Sava, zicându-i: „Slăvită împărăteasă, iată gata sunt cu răspunsul la întrebarea ce mi-ai pus. Uită-te la flori. Acelea pe cari s'au așezat albinele, sunt flori naturale iar celealte sunt măiestrite.“

Mă veți întreba: ce am vrut eu să zic cu istorioara asta? Iată răspunsul meu. De-ar da bunul Dumnezeu ca și voi văzând frumseța cea mai presus de fire, bogăția darurilor cu cari e împodobită Preacurata Fecioară, precum și nemărginită ei dragoste față de noi, asemenea albinelor, despre cari făcui pomenire mai înainte, să alergați la ea, pentruca să vă îndulciți viața

voastră plină de amar. Ea, care a fost scutită chiar și de păcatul strămoșesc, și încă din cea dintâiu clipă a zămislirei sale, ea, care a născut pe Mântuitorul lumii rămânând pururea Fecioară, ea, care din partea solitoriului ceresc a fost întâmpinată cu aceea, că-i binecuvântată între muieri și cu totul plină de dar, ea, care pelângă aceea, că e Mama lui Dumnezeu, e și mama noastră, cu inimă de iubire plină, ea abună samă nu numai, că vrea, ci va fi și în stare să răsplătească cinstea ce i-o dăm prin aceea, că dela Fiul ei o să ne mijlocească cele ce sunt bune și de folos întru ajungerea mântuirii sufletelor noastre. Amin.

Preacurata fecioară Maria: Mama durerilor.

Ziua de astăzi, Vinerea patimilor, este o zi de jale și durere pentru întreagă lumea creștinească, fiindcă ne aduce aminte de moartea lui Isus Hristos, Mântuitorul și Răscumpărătorul neamului omenesc, pe lemnul rușinos al crucii, pe muntele Calvariei. Și dacă ziua de astăzi este o zi de jale pentru întreg neamul creștinesc, fiindcă ne aducem aminte de ceea ce a suferit pentru noi Isus Hristos, carele pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire și-a vărsat sângele până la picurul cel mai de pe urmă, cu cât mai vărtos a fost Vinerea patimilor o zi de durere și jale pentru Preacurata Fecioară Maria, care a fost martoră suferințelor și morții Fiului ei și Dumnezeuului nostru.

Numai Dumnezeu sfântul știe, cât de mult a suferit Preacurata Fecioară Maria. Viața ei, dela venirea Fiului ei dumnezeiesc în lume, până la slăvita zi a învierii, a fost o neîntreruptă vreme de adâncă durere; suferințele ei formează „o mare întreagă“, cum zice prorocul (Plângerile 2, 13), ea a fost cu adevărat Mama durerilor. Să ne gândim puțintel la viața ei și ne vom convinge că într'adevăr așa a fost.

La scurtă vreme după venirea Mântuitorul în lume, Preacurata lui Mamă, pentruca să facă din destul rânduielii legii, îl duce la biserică, pentruca să-l închine lui Dumnezeu. Ajunsă acolo, este întâmpinată de bătrânul și dreptul Simeon, care, luminat de Spiritul sfânt, recunosc în micul prunc pe Mântuitorul lumii și luându-l în brațe preamări pe Dumnezeu mulțumindu-i din toată inima, fiindcă i-a îngăduit să vadă pe Acela, care era „doritul

tuturor neamurilor“. Și acest bătrân drept, după ce luă în brațe pe Mântuitorul, se întoarse către Preacurata zicând: „Iată acesta este pus . . . spre semnul, căruia i-se va zice împotriva“ și prin însuși sufletul tău va trece sabie“ (Lc. 2, 34. 35). Și într'adevăr sabie de negrăită durere a trecut prin inima ei. De câte ori se uita la pruncuțul ei, își aducea aminte de patimile și suferințele ce-l așteaptă. De câte ori îl înfășa, inima ei era cuprinsă de adâncă durere, gândindu-se la aceea, că va veni o vreme, când prin acele picioare, cari vor arăta calea ce duce la mântuire, vor străbate piroane reci, că mâinile, cari vor împărți numai binecuvântare, vor fi țintuite pe lemnul rușinos al crucii, că trupul, decât care razele soarelui mai frumos și mai curat nu au văzut, va adăpa pământul cu sudori de sânge, că acel cap, care cuprindea nemărginita înțelepciune dumnezeiască, va fi încununat cu spini, că inima, care ardea de focul dragostei față de omenime, va fi străpunsă de sabie, care va face să se scurgă și cel din urmă picur de sânge! Și când ea, luminată de Spiritul sfânt, le știa toate acestea, putea oare să se socoată de altceva, decât Mama durerii?!

Abia se născu Isus în ieslea din Viflaim și iată că și încep să-l prigonească, „și căutau sufletul pruncului“, cum zice sf. Evangelist Mateiu, 2, 20. Anume, fiindcă Irod se temea că Mesia cel vestit de cei trei crai dela răsărit la o vreme îl va răsturna de pe scaunul domniei, a trimis cete de ostași înarmați, poruncindu-le să omoare pe toți pruncii din Viflaim și jur, cari vor fi mai mici de doi ani. Ce vaiete, ce țipete de durere, ce jale adâncă în cetatea lui David, când se împlini prorocia lui Ieremia prorocul, care zicea: „Glas în Rama s'a auzit, plângere și tânguire și țipet mult: Rahil își plânge fii săi și nu vrea să se mângăie, căci nu mai sunt“ (Mt. 2. 17. 18.) Da, se prea poate că Rahil, a căreia oase își aflau odihna în Rama din apropierea Viflaimului, a plâns de durere, nu numai când i-au adus vestea, că fiul ei Iosif nu mai este între cei vii, ci plângând se va fi întors în mormânt

și atunci când s'a vărsat atâta sânge de a urmașilor ei nevinovați.

Dar mai era o altă Rahil, care cu tot dreptul plânge și se tânguiește, văzând câtă nedreptate se face Fiului ei. Aceasta Rahil era Preacurata Fecioară Maria. Logodnicul ei, sfântul Iosif, luase știre în vis, că Irod caută pruncul ca să-lucidă și că pentru ca să scape, trebuie să fugă în Egipt. Ce supărare pentru Maria! Ea trebuie să lase pământul făgăduinței, să se despartă de biserica Domnului, să-și parăsească rudeniile și cunoscuții, să meargă între streini, unde va trebui să petreacă în și mai neagră lipsă și sărăcie... Și mai ales, ce jale o cuprinsese când văzu, că atâtea mame plângeau și se tânguiu, fiindcă au trebuit să se despartă de odraslele lor ucise de cei ce însătoșau după sângele lui Isus, a pruncului pe care-l căutau ca să-lucidă. Intr'adevăr ea era Mama durerilor.

Să mergem mai departe. Când Isus era de doisprezece ani, s-a dus cu Preacurata Fecioară Maria și cu sfântul Iosif în Ierusalim, ca în biserică să laude și preamărească pe Tatăl său cel ceresc. După închinare s'au întors acasă: Iosif cu bărbații, Maria cu femeile, iar Isus fără voia lor a rămas în biserică, unde cu înțelepciunea lui punea în mirare pe toți cărturarii. Maria credea, că Isus este cu Iosif, iar Iosif credea, că este cu Maria. Așa au mers ei o zi întreagă. De cu seară ajungând la locul unde aveau obiceiul să poposească peste noapte, Maria aleargă la Iosif ca să vadă pe Isus. Dar nu-l află. Întreabă pe pretini și cunoscuți, doară vor fi cu ei ori vor fi știind de el, dar Isus nu-i nicăiri, nime nu știe de el. O Maică Preasfântă ce-ai pierdut tu! Ceriul și pământul, soare lună și stele, mări, munți și adâncurile pământului... toate împreună socotite sunt o nimica în asemănare cu acela, pe care l-ai pierdut tu. Biata mamă! Era obosită de greul călătoriei, dar acuma, când vede, că dumnezeiescul prunc lipsește, împreună cu sfântul Iosif numai decât apucă drumul înapoi spre Ierusalim. Ei nu merg, ci aleargă. Picioarele lor sângerează de ranele pricinuite de asprimea drumului, dar cu mult

mai mult sângerează de durere inima ei de mamă. În sfârșit ajunge în Ierusalim. Ajunsă la porțile cetății, cu mireasa din cântarea cântărilor își zice: „sculamă-voiu și voiu încunjura cetatea, în târguri și pe ulițe voiu căuta pe cel ce iubește sufletul meu“ (3, 2.) Și într'adevăr îl caută în toate părțile. Trei zile și trei nopți, mai lungi ca o vecinicie, ea neconținut caută pe Isus. Pe prietini și dușmani, pe cunoscuți și streini, pe toți aceia pe cari numai îi întâlnește în cale, îi oprește și apoi cu durerea în suflet, cu suspinul pe buze, îi întreabă, ca mai sus pomenita mireasă: „n-ați văzut cumva, pe cel ce iubește sufletul meu?“ (3. 3.) Și acuma vă întreb: nu suntem oare noi siliți să recunoaștem în Preacurata Fecioară, pe adevărata Mamă a durerilor?

Dar să mergem și mai departe. Cine va avea o limbă atât de limpede și binegrăitoare, ca să fie în stare a spune ce-i inima de mamă, să poată cuprinde în cuvinte potrivite suferințele pe cari le îndură o mamă pentru pruncul ei? Câtă frică, câtă teamă nu se sălășluiește în inima de mamă chiar și atunci, când știe, că pruncul e bun, că toate ale lui sunt în bună rânduială, că n'are nici un necaz. Ce se petrece însă în inima mamei aceleia, care vede că pruncul este rău, neascultător, apucat pe calea păcatelor și a fărădelegilor? Sărmana inimă de mamă! Inima de mamă este așa, că și atunci, când vede, că pruncul ei e rău, că îl osândește o lume întreagă, că asprimea legii pe dreptate apasă asupra lui, că este trimes la locul de pierzare după vrednicie da, inima de mamă și atunci se cufundă în marea durerii însă nu fiindcă ar aproba ori scuza răutatea și fărădelegea fiului ei, ci fiindcă este mama acelui nefericit.

Acum, dacă așa suferă o mamă pentru fiul ei vrednic de pedeapsă, pentru fărădelegile pe cari le-a săvârșit, cât de dureroase au trebuit să fie suferințele Preacuratei Fecioare Maria, când știa mai bine ca ori cine în lume, că Fiul ei este „ca un miel nevinovat“, pe care nici cei mai neîmpăcați dușmani ai lui nu-l puteau învinui de păcat. Ce a făcut el până a fost în lume? Bu-

zele lui neconținut au vestit mărirea lui Dumnezeu, graiul său era de mângâiere aducător, ori în care parte își întoarcea pașii, tuturor bine făcea: „a umblat prin lume bine făcând“, cum zice scriptura: pe cei flămânzi i-a săturat, pe cei bolnavi i-a vindecat, ba chiar și morți a înviat. Și ce răsplată îl așteaptă pentru toate acestea? Il prind, îl batjocuresc, îl bat, îl chinuiesc, îl încunu-nează cu spini, îl răstignesc pe lemnul crucii.

Adevărat, că toate acestea nu au ajuns-o pe neașteptate pe Preacurata Fecioară Maria. Isus nu a tănuțit înaintea Maicii sale, ceea ce cu graiu limpede și răspicat spunea apostolilor săi, zicând: „iată ne suim în Ierusalim, și se vor împlini toate cele scrise de proroci despre Fiul omului. Căci se va da păgânilor, și-l vor batjocori, și-l vor ocări, și-l vor scuipa, și bătându-l îl vor omori“ (Lc. 18, 31. 32. 33.). Cunoscută fiind gingășia, cu care se purta Isus față de Maria, nu ne putem închipui, să nu fi încercat el a mângâia pe iubita lui mamă. Abunăseamă îi va fi zis: Iată scumpa mea Mamă, s'a apropiat ceasul meu, suferințele mele se vor începe și apoi vor ținea lanț până ce pe lemnul crucii plecându-mi capul, îmi voi da sufletul în mâinile Părintelui meu. Dar să știi, scumpa mea mamă, că eu voi învia și mă voi sui la Tatăl meu, dela care am venit. Nu îngădui să se sălășluiască neîncrederea în inima ta, scumpa mea mamă, căci în casa Tatălui meu sunt multe lăcașuri, iar eu mă duc să pregătesc lăcașuri pe seama acelor cari cred întru mine și mai ales pe seama ta, iar după ce le voi fii pregătit, mă voi întoarce la tine și te voi lua și te voi duce, ca să fii și tu acolo unde sunt eu. Nu-ți pierde nădejdea, ci fii tare, crede în Dumnezeu, crede întru mine, ai încredere în făgăduințele mele, căci eu voi birui lumea și-mi voi statornici împărăția mea, care nu va avea capăt.

Pelângă toate aceste mângâieri, mare și negrăită era durerea ei, mai ales când își aducea aminte, că deși Isus s'a pogorât din ceriuri, s'a întrupat, a pățimit și murit pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, vor fi mulți, foarte mulți de aceia, cari din a lor vină

nu se vor mântui, pentru cari sângele preascump al dumnezeiescului ei Fiu se va fi vărsat înzădar. Inșă ori cât de negrăită era durerea ei, ea nu și-a pierdut cum-pătul, fiindcă credința în dumnezeiescul Răscumpărător i-a dat tăria de lipsă pentru, ca să poată răbda până în sfârșit. Nu i-s'a sfâșiat inima, când a văzut, cum îi așează cununa de spini pe cap, când l-au sbiciuit, l-au batjocorit, l-au scuipat și l-au pălmuit, nu i-s'a sfâșiat când a văzut pe Fiul său căzând sub greutatea crucii, când abia mai era în stare să se tragă pe muntele Calvariei, unde a fost răstignit și a murit... deși când soldații nemiloși băteau piroanele prin picioarele și mânilor lui, ea suferea tot așa de mult cași când acelea ar fi străbătut prin mâinile ei. Cum zic: suferințele ei erau negrăit de mari, dar credința în Dumnezeu și în unul născut Fiu alui Dmnezeu, i-a dat tăria de lipsă ca să le îndure toate cu răbdare, cu răbdare până în sfârșit.

Ce mângăiere pentru noi! Multe necazuri și suferințe mai sunt în lumea asta. Ajung acelea tuturor. Fiecare om are parte de ele. Sunt pline de suferințe bordeiele celor săraci, lipsiți și slabi, dar nu lipsesc acelea nici din palatele celor mari și tari, nici din cuiburile, de îmbuibare a celor bogăți și îmbuibați. Fiecare are parte de păharul suferințelor, cari ne sunt îngăduite, pentru ca să ne fie de ajutor întru câștigarea mântuirii sufletelor. Deci să nu cârtim împotriva bunătății lui Dumnezeu, care le trimete asupra noastră, ci luând pildă dela Preacurata Fecioară Maria, care într'adevăr a fost Mama durerilor, să le purtăm cu răbdare, bineștiind că cel ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui. Amin.

